

— Не го викай диво куче, ами добъръ другаръ: то ще бжде нашъ другаръ на вѣчни врѣмена. Вземи го съсь себе си, кога идешъ на ловъ.

На другия день жената нарѣзала отъ крайбрѣжната ливада цѣлъ купъ миризлива трѣва и я изсушила край огъня. Тя замирисала на прѣсно сѣно. Послѣ седнала на прага на пещерата и оплела юларъ отъ ремъци, изрѣзани отъ конска кожа; прѣзъ цѣлото врѣме тя гледала овчата лопатка и се занимавала съ магесничество.

А въ дивата гора всички диви звѣрове се събрали и не могли да разбератъ, какво е станало съ дивото куче; най-послѣ дивиятъ конь тупналъ съ кракъ и казалъ:

— Ще ида да видя, защо не се завърна дивото куче. Котараче, ела и ти съ мене!

— Не-е! отговорилъ котаракътъ: азъ съмъ котаракъ, който скига, кждѣто му скимне. Нѣма да дойда съ тебе.

Но той пакъ отишълъ крадешкомъ слѣдъ дивия конь и се скрилъ, за да може да слуша всичко.

Когато жената чула тропота на дивия конь, който заплелъ крака си въ дългата си грива, засмѣла се и казала:

— Ето и втори звѣръ дойде. — Дивъ звѣре изъ дивата гора, какво искашъ?

Дивиятъ конь запиталъ:

— Кждѣ е дивото куче?

Жената се разсмѣла и като погледнала на овчата лопатка, казала:

— Ти си дошълъ тукъ не зарадъ кучето, ами зарадъ тази миризлива трѣва.

А дивиятъ конь, замотавайки се въ дългата си грива, казалъ:

— Истина; дай ми да хапна отъ тази трѣва.

Жената казала:

— Наведи си непокорната глава и надѣни това, което съмъ ти приготвила, — тогава ти можешъ да ядешъ три пжти на день тази чудна трѣва.

— У! — казалъ котаракътъ, който слушалъ всичко, — тази жена не е глупава, но азъ съмъ по-уменъ отъ нея.

Дивиятъ конь навелъ непокорната си глава и жената му надѣнала юлара.